

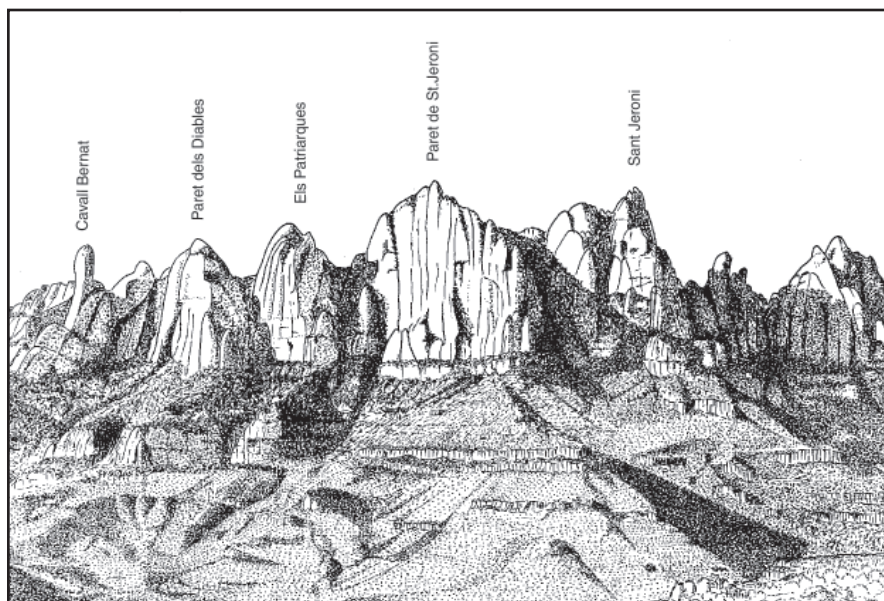
Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.santjust.org/seas>

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 274
Gener
febrer
2008

Sector nord-oriental de la muntanya de Montserrat amb el Cavall Bernat, la paret dels Diables, els Patriarques i la paret i cim de Sant Jeroni. Dibuix de Ferran de la Fuente

CICLE SOBRE ELS MONESTIRS

11 gener — Conferència «Arquitectura i art als monestirs medievals» per Eduard Riu, a les 20.30 hores al local social.

13 gener — Excursió: Palau-Saverdera, Sant Pere de Rodes i El Port de la Selva (Alt Empordà), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

8 febrer — Conferència «L'organització monàstica» per Ramon Moragas, a les 20.30 h al local social.

10 febrer — Excursió amb raquetes: Vall-Ter al Roc Colom (Ripollès), amb sortida del Parador a les 6 del matí.

14 març — Conferència «L'evolució dels monestirs a l'edat moderna» per Joan Bada, a les 20.30 h al local social.

16 març — Excursió a l'entorn de Sant Feliu de Guíxols (Baix Empordà), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

MATINALS

20 gener — Excursió als torrents de can Coll i can Codina (Collserola) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7.30 h. Informació al 93 371 51 98.

3 febrer — Excursió a les gorges de la Fou i Sant Martí de Tous (Anoia) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7 h.

17 febrer — Excursió al Puig de Solius i Begues (Garraf) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7 h.

2 març — Excursió a la font d'en Gurri i Martorelles (serra de Marina) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7.30 h.

16 març — Excursió a Montserrat (Bages) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7 h.

ALTA MUNTANYA

25 al 27 gener — Excursió a una canal de gel (Val d'Aran).

22 al 24 febrer — Excursió al pic del Mig de la Tallada (Alta Ribagorça).

28 al 30 març — Excursió al pic de la Fontblanca (Andorra)

ASSEMBLEA

9 febrer — Assemblea General Ordinària, a les 18 h en el local social, amb la renovació de la junta per haver acabat el mandat de quatre anys d'acord amb el Reglament de Règim Intern de la Secció.

**CARTELL I LOGO
75 ANIVERSARI**

Ja ha estat anunciat el concurs per elegir el cartell i el logo del 75 aniversari. Informació a la web

CAMÍ DE L'ANIVERSARI

Aquest any 2008, que tot just acaba de començar, no serà un any més per a la nostra Secció perquè ben aviat començareu a veure activitats que us faran avinent l'aniversari que celebrarem l'any 2009. Aleshores complirem els nostres primers 75 anys de vida.

Són molts anys, i al seu darrera hi ha un munt de vivències, bona part de les quals volem que quedin reflectides en el recull d'història que estem realitzant i que veurà la llum en una de les Miscel·lànies del Centre d'Estudis Santjustencs amb qui estem col·laborant estretament. I aquest treball, volem que vagi acompanyat d'un documental sobre una visió entranyable del que ha estat i ha representat la SEAS.

Aquesta només és una de les diverses activitats que es posaran en marxa durant el 2009, i que oportunament anirem anunciant, però n'hi ha una primera que ja veurà la llum aquest mateix mes de gener de 2008. Es tracta de l'anunci del concurs que hem endegat, obert a tot el poble, per elegir el cartell i el logo commemoratiu del 75è aniversari, en el que esperem una bona participació.

Posteriorment, i a partir de mig any, començaran a haver-hi activitats prèvies relacionades amb l'aniversari.

A través d'aquest editorial volem fer una crida a la resta de companys de la Secció perquè, d'una manera o altra, es vagin involucrant en una celebració que hem de fer molt participativa perquè la tasca acumulada durant tots aquests anys es mereix una celebració sonada. S'ha fet molta feina que, sense cap mena de dubte, ha repercutit en moltes iniciatives positives a nivell de poble. Recordar-les formarà part d'aquesta mirada retrospectiva.

Però també ens caldrà aprofitar l'aniversari per intentar projectar-nos vers el futur tot i essent conscients que, a hores d'ara, esdevé una tasca força més difícil. Amb tot, és imprescindible fer-ho perquè puguem celebrar el nostre centenari.

Fins ara, uns quants membres de la Secció hem estat configurant els actes que pretenem celebrar durant l'aniversari. Hem avançat molt, però volem recordar-vos a tots que la comissió encarregada de dur-los a terme segueix estant oberta a la participació de tot el col·lectiu de socis, per la qual cosa us demanem que estigueu disposats a anar-vos enganxant al carro que anirà treballant per fer del nostre aniversari un any, tant de record de tantes experiències viscudes com de promesa per a un futur que haurà de conduir la nostra gent més jove.

LA PARET DELS DIABLES

Joan Portes

Dimecres, mentre berenàvem a casa amb l'Eli, el Jose em proposà d'anar aquest proper dissabte a Montserrat i, juntament amb el Joan Carles, escalar la VIA GAM a la paret dels Diables. Immediatament agafo un llibre de ressenyes de Montserrat i miro la dificultat perquè no conec aquesta via, però sé que és una paret històrica a Montserrat nord. En veure la dificultat de la via: 6a i A3 amb 330 metres de paret vertical, el primer que em ve al cap és que no estic en el meu millor moment després de gairebé dos mesos d'obres a casa i per això no he pogut escalar pràcticament res. Però el projecte, malgrat els meus dubtes m'atrau al moment, i quedem que el dissabte a les 7 del matí el Jose i el Joan Carles em passaran a buscar per casa.

Dissabte 12 de maig de 2007. A les 7 em truca el Jose dient que s'endarreriran fins a les 7.30. Ens dirigim cap a Monistrol on planegem esmorzar un bocata gegant «Tepic», que ens farà molta falta donat que en la via tan sols podrem menjar alguna barreta energètica i alguns fruits secs, durant les deu hores que calculem que necessitarem per acabar la via amb una cordada de tres.

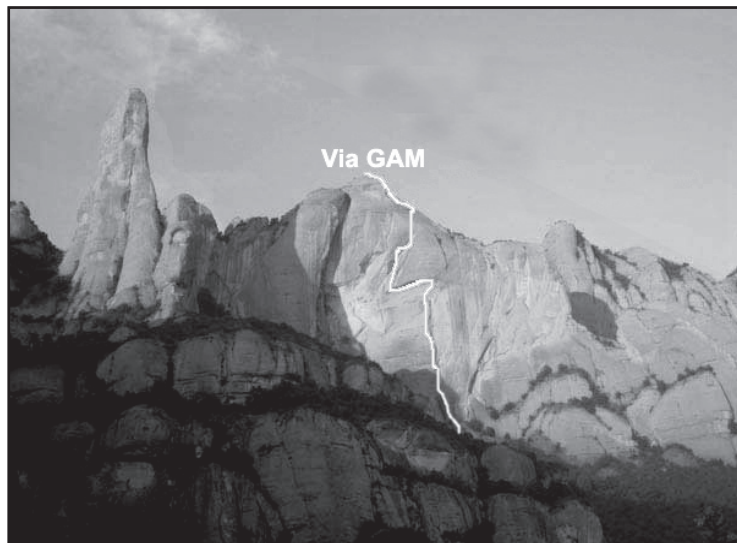
Des de la plaça de Monistrol es divisa perfectament la paret dels

Diables, la qual m'impressiona amb els seus dos sostres seguits. De nou m'entren dubtes, necessitaré un esforç físic molt important i tècnicament no diguem; serà el primer cop que escali un sostre en una via i aquesta a més, per partida doble, si bé precisament aquest tipus de reptes és el que fa que et superis com a escalador.

Després d'esmorzar ens dirigim cap el refugi de Santa Cecília o Bertomeu Puiggròs on aparquem el cotxe i agafem el Camí de l'Arrel en direcció al monestir. En un punt d'aquest, a mà dreta, agafem un corriol que ens deixa just a l'inici de la via. És curiós, just ara abans de començar l'escalada ja no hi ha dubtes dins meu, estic tranquil i amb ganes de poder lluitar pas a pas amb aquesta magnífica paret.

Així doncs, decidim els llargs dels primers de cordada que ens tocarà fer a cadascú de nosaltres i ens distribuïm tot el material d'escalada i ens preparam per començar una magnífica escalada en una via clàssica de Montserrat, una llegenda. És una paret amb molt d'ambient i després dels dos sostres ja no es pot rapelar per escapar de la via i només es pot sortir fent cim. El segon sostre m'ha deixat esgotat i encara queden 130 metres per damunt, però haver pogut superar els dos sostres, que és la dificultat

*Via GAM a la paret
dels Diables*

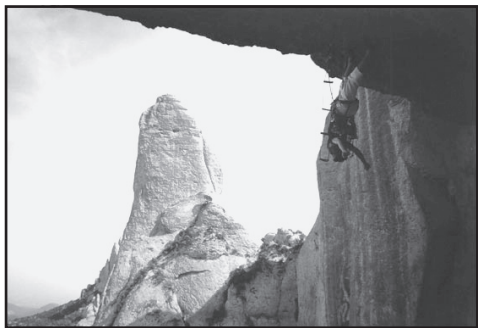
que més em preocupava, fa que renovem les forces perdudes.

Comença a fer-se fosc. Als nostres peus, per la carretera del monestir desfilen els darrers cotxes de visitants. Al fons Monistrol encén els seus llums igual com la resta de poblacions que es divideixen des d'aquesta magnífica talaia on som. Em fa la impressió d'estar mirant aquest paisatge, amb les últimes llums del dia, com si fos des de la finestreta d'un avió.

Ens falten els dos últims llargs de corda quan ens atrapa la nit tancada i fem servir els frontals que havíem portat per si de cas ens endarreríem amb l'horari previst. Per sort nostra, són els dos llargs més fàcils de la via. Són les onze de la nit i per fi som al cim de la paret dels Diables.

Després de tretze hores a la paret ens abracem i ens preparem per a la

baixada en la foscor, ja que l'aventura no s'acaba fins que som tots al cotxe o millor dit a casa. El descens l'hem de fer per la canal dels Patriarques i fins al cotxe són trenta-cinc minuts si es fa de dia, però la nit és molt fosca sense lluna i estem molt cansats. Un cop fora de perill el cos es relaxa i apareix el cansament; per això decidim anar fins al monestir, una ruta més llarga tenint en compte que el cotxe el tenim aparcant a Santa Cecília, però és més segur donades les circumstàncies. Quan arribem al monestir els tres tenim la gola seca com l'espart, tot i haver portat i begut entre els tres 5 litres d'aigua. Parem a l'entrada de les cel·les on hi ha màquines de beguda i de menjar i on trobem companyia amb tres joves asseguts al terra fumant i bevent, tota una petita festa entre companys. A les dotze de la nit ens saludem i ens

Paret dels Diables amb el Cavall Bernat al fons

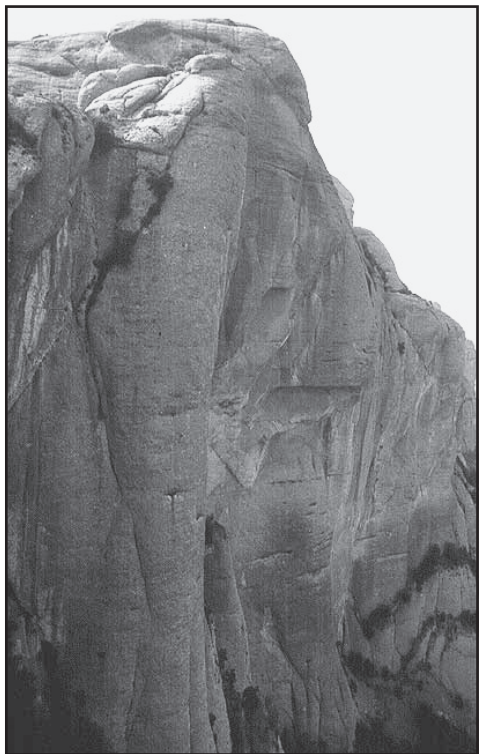
asseiem un xic a part per sopar, tres llaunes d'Sprite i una bossa de gominols que hem comprat a les màquines.

Mentre «sopem» comentem que, malgrat tot, és un plaer caminar per primer cop de nit per Montserrat amb totes les roques i agulles retallades en les ombres com dibuixos d'ombres xinesques, perfilant-se perfectament cadascuna d'elles: la Panxa del Bisbe, el Trecabarrals, la Gorra Frígia, la Prenyada, les Madalenes, etc. Ens acomiadem dels nostres veïns i ja per camí fàcil i asfaltat arribem al final de l'aparcament de Montserrat, des d'on ens queda una bona estona fins al cotxe. Jo ja no puc més i més considerant el pes de la motxilla amb tot el material d'escalar, el qual ja està tot regirat entre els tres. Busco un fanal, l'últim de l'aparcament *«companys jo us espero aquí si no hi ha inconvenient»*. El Jose i el Joan Carles van cap al cotxe alleugerits de pes en haver deixat les seves motxilles amb mi, uns dotze quilos cadascuna.

Mentre jo vaig separant el remenat de material i fent piles per a cada propietari, fins i tot em sobra temps per asseure'm a la vorera de la carretera i contemplar com a la una de la matinada dorm Monistrol. Per fi ja al cotxe i de camí cap a casa, assegut còmodament i relaxat, penso el que ha estat per mi haver escalat juntament amb dos bons amics aquesta paret i per descriure millor aquest sentiment m'agradaria incloure un comentari del llibre de ressenyes de Montserrat de Garcia Picazo.

«En su día la vía Gam de la paret dels Diables fue todo un acontecimiento tan vanguardista que cuando se efectuó su primera ascensión se formó un gran mito sobre ella ¡quién lo iba a negar!. Verse suspendido de la punta de su techo y colgando a 200 metros del suelo desde un taco de madera no es para menos, hoy ya no es así y en lugar de un taco hay un parabol; pero la vía Gam sigue siendo un acontecimiento legendario, muchas de las cordadas que cada año recorren sus sinuosos diedros y verticalmente siguen los pasos de los pioneros a la vez escalan belleza y leyenda. La Gam es una ruta histórica, famosa por su impresionante techo, es un impresionante itinerario que todos los escaladores de corazón desean realizar».

Però, malgrat tot, sembla que l'aventura no s'ha acabat. Jose ens comenta que aquest matí havíem

Paret dels Diablers des del peu del Cavall Bernat. Fotografia de Jordi Gironès

pujat amb el llum de reserva de la benzina encès i segons els seus càlculs podem fer només 25 km com a màxim. Això significa que no arribem a casa. Fem memòria i a la sortida de Monistrol, direcció a Barcelona, hi ha una benzinera «a veure si hi ha sort i està oberta». Resulta estar tancada, el Jose i el Joan Carles proposen entrar a l'autopista de Manresa on gairebé amb tota seguretat trobarem una benzina oberta. Amb les ganes que tinc d'arribar a casa, aleshores recor-

do que just passat el túnel per la carretera en direcció Manresa hi ha una benzinera, i si hi ha sort i és oberta només ens endarrerirem cinc minuts. Que bé, és oberta!. Sabeu jo encara tinc gana!. Mirem i hi ha uns entrepans de pa de motllo envasats amb formatge, pernil dolç i enciam, o sigui primer i segon plat. Ens tornem a asseure al terra i això sí que és un sopar i, amb la tranquil·litat del moment, revivim tota la nostra aventura a la paret i comencem, sense saber com, a fixar-nos en nous projectes: que si la via Puigmal al Cavall Bernat, la via Santa Cana a la Mòmia, etc. Quan hi ha gana i es gaudeix d'una bona conversa en bona companyia, el temps passa volant, són les tres de la matinada del diumenge i ara sí que per fi sóc a casa.

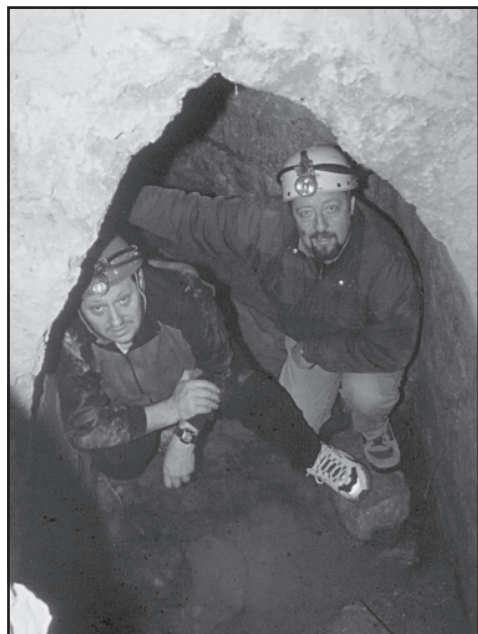
M'he aixecat a les sis del matí del dissabte, fa quasi vint-i-quatre hores, estic fet pols, cansat i amb els dits de les mans inflats com bótes després de tretze hores de dura escalada, però feliç d'haver pogut viure una nova aventura, i ara a casa, amb la calor familiar, en forma de forts sospirs d'un son profund dels meus, una dutxa relaxant i fins a la propera.

LA FONT DEL SENYOR

**Juli Ochoa González i
Francesc Riera Prenafeta**

Situats al peu del castell de Gelida (Alt Penedès), iniciarem el recorregut per l'interior del castell, sempre en direcció cap a muntanya fins a sortir per l'obertura practicada a la muralla superior. Un cop a l'exterior podrem observar les restes de l'antic aqüeducte que portava l'aigua de la font al recinte fortificat, just per damunt del talús de la muralla semicircular.

Seguirem la pista cap a l'esquerra i sempre en pujada. Després d'uns 20 minuts –poc més, poc menys– i havent passat un collet que separa les capçaleres d'unes torrenteres que drenen els torrents de Sant Miquel (a l'esquerra) i de Vallbardina (a la dreta), ens trobarem una bifurcació que ens mena a mà dreta cap a Corbera de Llobregat, i a l'esquerra cap a ca n'Oller de la Muntanya. Prendrem aquesta última direcció, i un cop passades les dues pilastres d'obra que emmarquen l'accés a la finca, havent caminat uns 125 metres, veurem una cadena i un rètol que ens informa de la proximitat de la font del Senyor, la qual efectivament intuïm en veure un safareig d'aigües cristal·lines (amb salamandres incloses). La font, que queda una mica

Francesc Riera i Juli Ochoa dins de la mina

amagada a primer cop d'ull, la trobarem immediatament al darrera.

Guia cartogràfica Editorial Alpina (Ordal):

Long. 5° 33' 46" lat. 41° 25' 42"

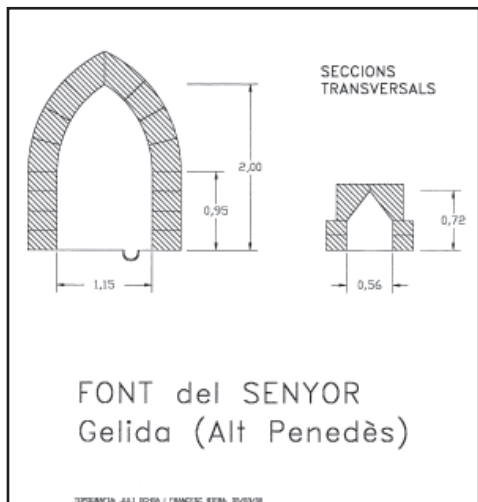
Coordenades UTM: mapa 36.16 (420)

31TDF059871

Altitud: 405 m.

Història

La font està estructurada geològicament en entrar en contacte les calcàries cretàiques amb un estrat de margues guixoses que actuen de pla impermeable. Aquesta disposició a recollir les aigües subterrànies ha

estat aprofitada per l'home des de ben antic, essent aquest cas un testimoni digne de ressenyar, encara que sigui breument. Resumim seguidament unes notes històriques aparegudes a la *Guia del Castell de Gelida* que publicà l'any 1990 l'Associació d'Amics del Castell de Gelida, i que ens serviran per datar la probable construcció de l'obra gòtica de la mina que recull les aigües de la Font del Senyor:

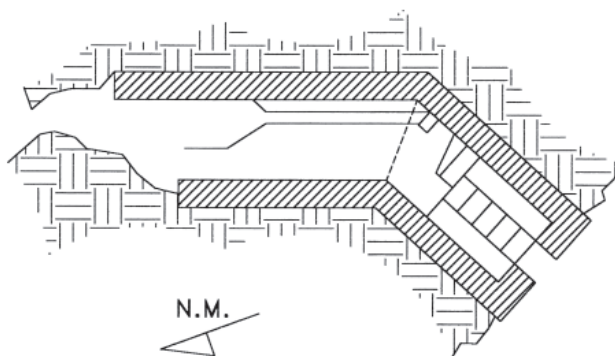
«A mitjan del segle XIV el castell de Gelida fou comprat a la Casa dels Cervera per un banquer barceloní anomenat Berenguer Bertran. Aquest personatge estava en bones relacions amb la casa reial, a la qual havia fet nombrosos préstecs, i amb la Generalitat de Catalunya a la qual concedí diversos crèdits amb motiu de la guerra amb Castella. Així, l'any 1367 Berenguer Bertran adquireix el

castell a Eimeric, sisè vescomte de Narbona, i abandona la banca. Decidit a condicionar el castell, reclama la participació dels habitants del lloc. Aquesta exigència va donar lloc a un plet entre Bertran i la Universitat de Gelida. És en aquest plet on es fa referència a la necessitat d'aigua per a la realització de l'obra.

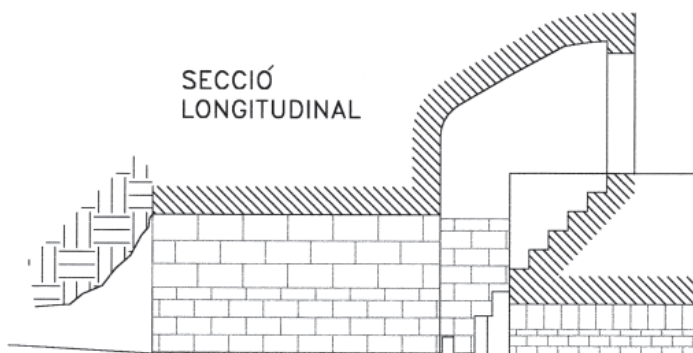
Berenguer Bertran raona que és més pràctic conduir l'aigua des d'una font propera, que no pas transportar-la amb animals fins al castell. Sembla clar que s'està referint a la Font del Senyor”

Si tenim en compte que tots els elements gòtics localitzats fins ara a les restes del castell procedeixen d'aquesta època, que el document esmentat fa referència a la necessitat de condicionar una «font propera», i que finalment les característiques constructives de la mina estan plenament identificades amb l'art ogival, coincidirem que la construcció d'aquesta és contemporània a les obres de restauració del castell iniciades després que es va decidir el plet. Plet que finalment va resoldre Marc Llauredor de Vilafranca, savi en Dret i jutge assignat pel mateix Berenguer Bertran com a senyor del castell de Gelida, el dia 7 de març de 1368 a la plaça del Pedró del castell, de manera que s'obligava el senyor a pagar el salari dels mestres d'obra, la calç, pedres, fusta i a facilitar les eines, comproment-se els homes del poble a posar les mans i les seves bèsties per

PLANTA

SECCIÓ LONGITUDINAL

FONT del SENYOR Gelida (Alt Penedès)

TOPOGRAFIA: JULI DCHDA I FRANCESC RIERA, 05/03/00

0 1 2 m

a transportar els materials fins que fossin acabades les obres, i el senyor a mantenir-los durant aquestes obres.

Aleshores la baronia de Gelida comptava –segons una escriptura

de l'any 1369 conservada a l'arxiu parroquial– amb 105 focs (inclosos els pobles de Sant Llorenç d'Hortons i Sant Joan Samora) i que pagaven cadascun, en concepte de *questia*,

la quantitat de 4 sous i 8 diners al Senyor del castell.

Fixem-nos que el tractament que rep sempre l'amo del castell i per tant, de la Baronia de Gelida, és el de «Senyor», això ens fa pensar que molt probablement el nom de *Font del Senyor* obeeix en aquest cas a aquest criteri, i no pas a una dedicatòria de caire religiós com podia semblar en principi, tot i que no hi ha constància documentada sobre l'origen del topònim. Confirma també aquesta teoria l'existència al poble de l'anomenada *Casa del Senyor*, bastida probablement cap al segle XVI, i que es converteix en lloc de residència i centre de la Baronia, apartant-se ja de les incomoditats del castell.

Descripció

Després de córrer la balda d'una porta reixada de ferro, l'accés a la mina es realitza mitjançant una estreta escala de vuit graons que ens porta fins al nivell de l'aigua. La volta que cobreix aquesta escala és de construcció recent, i comencem a trobar els carreus originaris a l'alçada de l'arc apuntat, arc que forma una curta galeria d'uns 4 m de llargària fins a trobar la deu. La mina té aquí unes dimensions còmodes: 1,15 m d'amplada x 2 m d'alçada. És de remarcar que els carreus de la base són tallats en gres vermell, mentre que les dovelles de l'arc ho són en travertí, roca quelcom

més treballable que el gres, i que permet donar la forma corba de l'arc. Al terra de la galeria hi podem observar una canaleta de ceràmica que condueix l'aigua fins a un plomer de pedra del qual surt actualment una mànega de plàstic. Per sota de l'escala d'accés hi tenim la continuació de la mina, aquesta també d'obra gòtica –amb arc angular–, però de dimensions més exigües: 56 cm d'amplada x 72 cm d'alçada. Aquesta mina, després d'un tram d'uns dos metres, fa un gir de 46° cap a la dreta per acabar-se al cap d'uns 15 metres, donant lloc a la font que alimenta el safareig exterior.

Malgrat tractar-se d'una construcció modesta, el perfecte acabat dels carreus de les voltes, la discriminació dels materials en funció de la forma a treballar, i el perfecte estat de conservació, fan agraïda la visita a aquesta petita obra d'enginyeria de fa més de 600 anys.

Bibliografia

Torelló Borrás, P. i Peracaula Masagué, F. *Gelida. Notes per a sa historia*. Impremta de Pere Ortega. Barcelona, 1906.

Maurí Martí, Alfred, i Rovira Tobella, Ramon. *Guia del Castell de Gelida*. Associació d'Amics del Castell de Gelida. Gràfiques Llopart (Sant Sadurní d'Anoia). Gelida, 1990

CABÒRIES

Jordi Farràs

He rebut el butlletí núm. 272 de la nostra Secció, i m'ha fet reflexionar i recordar un tarannà que hem passat junts amb molta gent diferent i que, si més no, encara avui fa que molts recorden el seu pas per la SEAS, mentre que els que ens acompanyen actualment ho fan amb gran il·lusió i ganes de sortir.

Llegint els articles m'adono del que hem passat, són records que en un temps llunyà, i en algun lloc del cervell, encara volen sortir per recordar algunes vivències passades: les primeres trobades al castell de Sant Jaume, les primeres responsabilitats en una entitat, les reunions amb el nostre entranyable Fulgenci Baños –que era el nostre pare i tutor– que ens donava feina amb només 15 anys, i unes juntes joves amb ganes de treballar. Una joventut inquieta, tant arreglàvem el local, com teníem cura del material, fer les fitxes i carnets dels socis, escriure les actes, fins i tot ciclostilar el primer butlletí, perquè les fotocopiadores no existien i s'havia de fer a màquina i, com aquell qui no fa res, preparar excursions i anar-hi, així com altres activitats que estàvem disposats a fer en aquells moments. Quins temps!, varen ser uns anys plens de satis-

Pessebre de la SEAS al cim del Pedraforca el 9 de desembre de 1967. Foto de Jordi Farràs

facció, i encara recordo quan al Daniel Cardona i a mi se'ns va adjudicar la feina de muntar una secció infantil, quin goig i quins problemes!. Calia buscar germans i germanes més petits i els seus amics, i així anàvem fent la secció infantil; a vegades havíem d'anar a parlar amb els pares perquè deixessin sortir les filles o els fills amb nosaltres, i al final ho aconseguíem. En les sortides, si no recordo malament, hi havia uns 20 o 30 infants. Emociona pensar que érem tan joves i tan responsables!.

Recordo el dia que vàrem fer l'acomiadament per la meva marxa al servei militar. Vàrem anar al bosc de can Roldan a fer un foc de camp i a sopar, quanta gent que érem!. Entre cançons i fent «El sereno de Ripoll» –que gairebé sempre em tocava a mi de fer-ho–, em van regalar tota la col·lecció de guies de muntanya del Centre Excursionista de Catalunya. L'acomiadament va ser molt emotiu, lliurant-me una fotografia de la secció infantil, feta a la Mare de Déu de Lorda d'Arenys de Munt, i signada per tots. Em van fer caure les llàgrimes i mai no he oblidat aquella nit. Durant el servei sempre intentava tenir notícies de la SEAS atès que no ens donaven permisos.

Durant aquests anys he notat uns canvis que en el llarg dels anys estic copsant com són l'eufòria dels primers anys, que érem joves, el canvi polític i la davallada de participació, crisis en els cicles temàtics, canvis en els comportaments del nou jovent, problemes de local, algunes desavinences entre companys, crisis per trobar president i junta, problemes a l'Ateneu i desaparició de seccions infantils. Varen ser anys durs, però anàvem entre uns i altres mantenint l'esperit de la SEAS, i si un defallia l'altre continuava. Podem donar gràcies als sacrificis que hem arribat a fer. Sort en tenim que actualment, com si s'hagués fet la llum, tenim una junta perfecta amb un president que

ja era secretari al començament de la segona època, vocals –també d'aquelles èpoques– que estan treballant moltíssim, sigui el caixer, siguin els organitzadors de la Marxa, els del Sopar de Lluna Plena, els Veterans, la Caminada Popular o la col·locació del Pessebre. Sobre el pessebre recordo que la primera vegada que el vam posar va ser al cim del Pedraforca –quin mort–, però amb ganes ho vam fer tot clavant els vents sobre les pedres amb claus d'escalada com si fos fàcil –que innocents que érem–. Després va haver un enrenou perquè en posar el primer pessebre de la SEAS al Pedraforca, vam rebre cartes dient que no era el primer, però per a nosaltres sí que ho era. El vam posar i el vam anar a buscar, i durant uns anys es va tornar a posar.

El butlletí ha esdevingut una eina íntimament nostra que ha tingut èpoques amb escrits intensos, era una eina que no teníem a Sant Just i per això es feia servir per aquells escrits fins que es va decidir fer la revista de l'Ateneu, actualment *La Vall de Verç*.

Com comentava tenim nous membres a la junta que fa poc que són socis en comparació amb altres, però renoi quines ganes de treballar!. Ara fa goig anar al local, fer les activitats, les conferències dels cicles corresponents, les trobades per fer reunions, el grup d'alta muntanya que sempre surten i que ara tenen nous adeptes i l'amic Pere Pascual que no va parar fins arribar a assolir tots els

Pessebre de la SEAS al cim del Pedraforca, instal·lat el 9 de desembre de 1967. Fotografia de Jordi Farràs

3.000 del Pirineu. Els inicis de les matinals que portava el Sebastià Farràs per Sant Just, que quedaren diluïdes, i ara de la mà del Josep Maria Rius i actualment també amb el Joaquim Carbonell. Les matinals estan en plena eufòria i una bona assistència de participants, igual que les excursions del cicle i les conferències, el butlletí que ha aconseguit posar-se al dia amb grans esforços, malgrat que sempre falten escrits per publicar.

I no voldria acabar sense recordar la tasca que va fer el Daniel Cardona

per poder tenir el segon itinerari de la natura a Sant Just, el qual crec que ha estat un treball molt important, molt ben fet i que ha donat a conèixer la nostra vegetació i la nostra contrada a milers d'escolars procedents de molts indrets; varen ser uns anys de treball, de neteja del camí, col·locació de les estacions i tantes coses que fa que ens omple d'orgull de dir que les hem fet la SEAS, com el camí de Santa Creu, les publicacions... són tantes coses a recordar que ens faltaria espai. Us recordo de passada que el proper any 2009 la Secció complirà 75 anys, és molta història que ningú ens la pot prendre, és una història de molts companys i companyes que han trobat, o varen trobar, un punt on hi havia diferents maneres de pensar, però sempre amb ganes de tirar endavant.

Voldria felicitar i encoratjar a tots els que actualment, d'una manera o altra, estan deixant el llistó de la SEAS molt alt per a properes generacions que esperem que un dia també ens il·luminin i tornem a tenir gent al darrera que ens faci fora per a continuar la tasca.

VISCA LA SEAS!!!

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 5 de novembre de 2007

— Altes: Carme Malaret (994) i Rosa Maria Botrán (995).

— Durant la reunió s'ha fet una valoració positiva de la Caminada Popular per Collserola en la qual hi ha hagut 301 participants. Estimem que prop d'una cinquantena de caminadors, que acostumen a venir, no ho han fet per haver coincidit amb altres actes en el poble.

— Es decideix fer dues enquadernacions dels butlletins de la Secció per tenir-los a la nostra biblioteca.

— Muntsa Prat informa la junta sobre el proper inici d'activitats d'un grup de joves dins la SEAS. Ens alegrem de la iniciativa i li donem suport plenament esperant que vagi endavant.

— Es revisa i s'aprova l'escrit que s'enviarà als socis informant-los que a la propera assemblea del 9 de febrer hi ha eleccions per renovar la junta en haver complert el període establert de quatre anys. D'acord amb el nostre Reglament de Règim Intern, el període electoral s'obre 30 dies abans de l'assemblea i les candidatures es poden presentar fins a una setmana abans de l'elecció.

— Després del canvi de servidor de la nostra pàgina web al corresponent al Santjust.org local, es deci-

deix agrair a Jordi Farràs les facilitats que ens ha donat durant aquests darrers deu anys en què l'hem tingut allotjada en la pàgina web de la seva botiga.

— En el transcurs de la reunió s'informa sobre la reunió mantinguda pel president, el vicepresident i el tresorer amb l'alcalde Josep Perpinyà a qui se li va presentar el projecte d'actes previstos a hores d'ara per al 75è aniversari que tindrà lloc l'any 2009, alguns dels quals ja veuran la llum l'any 2008.

FONS BIBLIOGRÀFIC

Han passat a formar part del nostre fons bibliogràfic:

Els darrers dies de la Catalunya Republicana. Antoni Rovira i Virgili. Ed. Proa, 1976. Donació d'Isidor Cònsul.

36 itineraris d'interès pels camins de la vall d'Ordino i la Massana. Ed. El Comú de la Massana, 2003. Donació de Jaume Campreciós.

Revistes *Montaña* editada a Xile i donades per Pere Anton Pruna.

Revista *Pirineos*. Ens hem subscrit a la prestigiosa revista *Pirineos*, editada al País Basc, perquè la considerem d'alt interès per als nostres socis. Recordem que també rebem les revistes *Vèrtex*, *Muntanya* i *Excursionisme*.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any 42, núm. 274

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul,
Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa),
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.
Impressió: Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

Índex

Portada: Dibuix de la muntanya de Montserrat de Ferran de la Fuente	
Calendari	688
Editorial: camí de l'aniversari	689
La paret dels Diablers, de Joan Portes.....	690
La Font del Senyor, de Francesc Riera i Juli Ochoa	694
Cabòries, de Jordi Farràs.....	698
Informació de la SEAS	701
Fons bibliogràfic.....	701

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS, 274 – Gener-febrer 2008